

1. června 1924
Členům!
XV

Ještě něco o nutném duševním rozpoložení pro schůzky poboček

Anthroposofická pojednání by neměla vést k podceňování vnějšího života. U mnoha lidí je tomu jistě tak, že co u nich vyvolává ono citové prohloubení, které nachází výraz ve sklonu ke zduchovělému chápání existence, jsou buď těžké rány osudu nebo vědomí rozpornosti vnějšího života.

Ale jako potřebuje fyzická bytost člověka spánek, aby si v bdělém stavu počínala zdatně, tak potřebuje správné zasazení do duchového světa smysl pro fyzické prožívání, aby mohlo vyvíjet pevnost a jistotu duše. - Neboť naplnění lidského nitra poznatky o duchovnu je procitnutím ze života ve smyslové skutečnosti a z podnětů, které může vůle čerpat z této skutečnosti.

Proto by členové aktivně působící v Anthroposofické společnosti měli stále dbát na to, aby takovým osobnostem, které se snaží si osvojit vnitřní život, protože podceňují život vnější, byla sice poskytována síla vnitřního prožívání v co největší možné míře, ale současně s ní aby v nich vzcházelo oceňování vnějších skutečností a zdatnost pro vnější působení.

Měli bychom mít stále na paměti, že život člověka na Zemi má význam pro celek jeho existence, jež prochází zrozeními a úmrtími. V tomto životě na Zemi je člověk vtělen do hmotné jsoucnosti. Odevzdává se této hmotné jsoucnosti. To, co díky tomuto odevzdání má možnost prožít, toho se mu nemůže dostat v žádné formě existence, v níž by byl odevzdán sám sobě jakožto duch v duchové oblasti.

Život v hmotném prostředí představuje pro člověka onen stupeň existence, kdy je schopen vnímat ducha vně jeho skutečnosti, v *obrazech*. A bytost, která není s to prožívat ducha také obrazně, nemůže v sobě rozvinout svobodnou náklonnost k duchu, vyvěrající z vlastní bytosti. I ty bytosti, které se nevtělují jako člověk v hmotném prostředí, procházejí stupni života, na nichž musí odevzdávat svou vlastní bytost nějakému jinému prvku existence.

Tato odevzdanost je základem pro rozvoj impulzu lásky v životě. Bytost, která nikdy nevejde do odcizení vlastnímu já, nebude schopna vytvořit v sobě onu náklonnost k jiné bytosti, jaká se zjevuje v *lásce*. A chápání duchovna se může v člověku snadno zatvrdit v nelaskavost, spojuje-li se jednostranně s pohrdáním pro to, co se zjevuje ve vnějším světě.

Pravá anthroposofie nehledá ducha proto, že považuje přírodu za bezduchou a hodnou pro to opovržení, nýbrž proto, že chce hledat ducha v *přírodě* a může ho v ní nacházet právě jenom anthroposofickým způsobem.

Pokud činnost na schůzkách našich poboček bude prodchnuta smýšlením takto zaměřeným, budou tyto schůzky přinášet členům druh prožitku, jaký je v souladu s požadavky, které na člověka klade celek jeho existence. A bude tím zapuzeno odcizení světa, které může tak snadno vyplynout jako nezdravé ovzduší pro anthroposofickou práci.

I toto patří mezi prvky, které by měly vyvolat správnou náladu v práci naší Společnosti. Členové nebudou trávit svou přítomnost na schůzkách poboček žádoucím způsobem, rozevřeli se jim propast mezi tím, co se dovídají z anthroposofie, a tím, co nutně zakoušejí ve vnějším životě. Duch, který vládne na schůzkách poboček, by se měl stát světlem, které nepřestane svítit, když se člen zase odevzdá vnějším požadavkům dne. Nezavládne-li tam *takovýto* duch, nestane se člen vlivem anthroposofie zdatnějším pro život, který má přece také svá práva, nýbrž méně zdatným. Potom by ale leckteré výtky, které neanthroposofové činí Anthroposofické společnosti, byly oprávněné. A Anthroposofická společnost by nebyla anthroposofii na prospěch, ale ke škodě.

GA 260a